

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Milana Štejra a soudců JUDr. Pavla Faita a JUDr. Martiny Hírmanové ve veřejném zasedání konaném dne 3. června 2020 v trestní věci obžalovaného **V** ■■■■■ **S** ■■■■■, narozeného ■■■■■ v ■■■■■, trvale bytem ■■■■■, t.č. nedobrovolně hospitalizovaného v ■■■■■,

takto:

K odvolání obžalovaného **V** ■■■■■ **S** ■■■■■, narozeného ■■■■■, se podle § 258 odst. 1 písm. e), f), odst. 2 trestního řádu **ruší** rozsudek Okresního soudu Plzeň - sever ze dne 10. 2. 2020 č.j. 22 T 151/2019–667 v celém výroku o trestu a ve výroku o náhradě nemajetkové újmy a podle § 259 odst. 3 trestního řádu se při nezměněném výroku o vině a o ochranném opatření **znovu rozhoduje** tak, že se

obžalovaný **V** ■■■■■ **S** ■■■■■, narozený ■■■■■,

odsuzuje

podle § 187 odst. 1 trestního zákoníku a § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **2 (dvou) roků**.

Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku za použití § 82 odst. 1 trestního zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **3 (tří) roků**.

Podle § 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se ukládá trest propadnutí věci, a to stolního počítače zn. ASUS, výr. č. ■■■■■, stolního počítače zn. HP, model 500-004ec, notebooku zn. ASUS, model F550VX-DM588T s napájecím adaptérem, s vloženou SD kartou zn. ADATA 4GB a mobilního telefonu zn. iPhone 7, včetně SIM karty telefonního čísla ■■■■■, které jsou uloženy pod č.j. KRPP-140262/TČ-2017-031172 na pracovišti Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, ÚO ■■■■■.

Podle § 229 odst. 1 trestního řádu se poškozený nezl. P. R., narozený , bytem , odkazuje s celým uplatněným nárokem na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

Jinak zůstává napadený rozsudek beze změny.

Odůvodnění:

1. Ve výroku označeným rozsudkem byl obžalovaný V. S. uznán vinným tím, že
 - 1) dne 12. 4. 2017 v 14:02:27 hod. ve svém pokoji v rodinném domě v obci , čp. , okr. , vyhledal na webovém portálu <https://www.twitter.com> video zobrazující nahou dívku a nahého chlapce zjevně mladší osmnácti let při sexuálních praktikách, video následně zálohoval do svého stolního počítače, IP adresy: , a poté jej vložil na veřejně přístupný webový portál <http://www.youtube.com> pod svým uživatelským jménem " ",
 - 2) v přesně nezjištěné době, do doby než dobrovolně vydal dne 30. 11. 2017 stolní počítač zn. Lynx MS Premium VP5 E4400, sériové číslo , který užíval pro svoji potřebu, přechovával v tomto počítači ve svém bydlišti v obci , čp. , okr. , nejméně 10 fotografií zobrazujících pornografické dílo s osobami výrazně mladšími 18 let, nebo jevíci se býti dítětem,
 - 3) v přesně nezjištěné době od roku 2016 do srpna 2017 zaslal ze svého bydliště v obci , čp. , okr. , přes sociální síť Skype *poškozenému nezl. P. R., narozenému* , nejméně jednu fotografii, na které je vyfocený nahý se ztopořeným penisem, kdy to samé požadoval po pod příslibem odměny po poškozeném, který mu pak nejméně v patnácti případech poslal přes sociální síť Skype fotografie ztopořeného penisu, jak svého, tak stažené z internetu, a za to od obžalovaného poškozený dostával peněžní či materiální odměnu, dále v přesně nezjištěné době od roku 2016 do přesně nezjištěné doby do ledna 2018 se nejméně v jednom případě obžalovaný i poškozený ve svých bydlištích svlékali před webkamerou online a přes sociální síť Skype si ukazovali vzájemně svoje nahá těla, ztopořené penisy, kdy se uspokojovali rukou, za což poškozený od obžalovaného opět dostal finanční odměnu, přičemž obžalovaný si video, na kterém poškozený nahý masturbuje se ztopořeným penisem, uložil a zálohoval do počítače zn. Lynx MS Premium VP5 E4400, sériové číslo , který dne 30. 11. 2017 vydal policii, a dále do počítače zn. HP, který byl zajištěn domovní prohlídkou v jeho bydlišti dne 9. 5. 2018, kdy oba počítače užíval pro svojí potřebu,
 - 4) v přesně nezjištěné době od roku 2016 do ledna 2018 v úmyslu dosáhnout svého pohlavního uspokojení nabízel poškozenému nezl. P. R., narozenému , finanční odměnu a elektroniku za to, že bude mít s obžalovaným pohlavní styk, poškozený této nabídky využil a na nezjištěných místech v lese u Horní Břízy a na dalších dosud neustanovených místech v Horní Bříze, okr. Plzeň-sever, nejméně ve čtyřech případech nechal obžalovaného, aby ho orálně uspokojil a to samé nejméně ve třech případech poskytl obžalovanému, za což poškozený obdržel slibovanou finanční odměnu, kdy v jednom případě si obžalovaný pořídil videozáznam, na kterém orálně uspokojuje poškozeného, tento obrazový materiál uložil a zálohoval do počítače zn. Lynx MS Premium VP5 E4400, sériové číslo , který dne 30. 11. 2017 dobrovolně vydal policii a dále do počítače zn. HP, který byl zajištěn domovní prohlídkou v jeho bydlišti dne 9. 5. 2018, kdy oba počítače užíval pro svojí potřebu, a dále v uvedené době ve svém pokoji v rodinném domě v obci , čp. , okr. , v době, kdy u něj poškozený přespával, měl obžalovaný s poškozeným k požadavku obviněného, který za to poškozenému slíbil odměnu, nejméně ve dvanácti případech vzájemný orální styk, a nejméně ve dvou případech, poškozený análně uspokojil obžalovaného, za což opět dostával slíbenou finanční odměnu,

příčemž jednání uvedeného pod body 3) až 4) se obžalovaný dopustil přesto, že věděl, že poškozený je mladší patnácti let, neboť se o věku nezletilého dozvěděl při seznámení v listopadu 2015 v rámci elektronické komunikace.

2. Jednání obžalovaného pod bodem 1) až 4) výroku o vině okresní soud právně kvalifikoval jako pokračující zločin výroby a jiné nakládání s dětskou pornografií podle § 192 odst. 1, odst. 2, odst. 3, odst. 4 písm. b) trestního zákoníku, jednání pod bodem 3) dále jako pokračující přečin šíření pornografie dle § 191 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, jednání pod bodem 3) až 4) výroku o vině současně jako přečin ohrožování výchovy dítěte podle 201 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. b) trestního zákoníku a pokračující přečin zneužití dítěte k výrobě pornografie podle § 193 odst. 1 trestního zákoníku a jednání pod bodem 4) též jako pokračující zločin pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1 trestního zákoníku a jako pokračující přečin svádění k pohlavním styku podle § 202 odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. c) trestního zákoníku. Uložil mu za ně podle § 187 odst. 1 a § 43 odst. 1 trestního zákoníku úhrnný trest odnětí svobody v trvání tří roků, jehož výkon podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání pěti roků. Dále obžalovanému uložil podle § 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku i trest propadnutí věci, a to stolního počítače zn. ASUS, výr. č. [REDAKCE], stolního počítače zn. HP, model 500-004ec, notebooku zn. ASUS, model F550VX-DM588T s napájecím adaptérem, s vloženou SD kartou zn. ADATA 4GB a mobilního telefonu zn. iPhone 7, včetně SIM karty telefonního čísla [REDAKCE], které jsou uloženy pod č.j. KRPP-140262/TČ-2017-031172 na pracovišti Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, ÚO [REDAKCE].
3. Dalším výrokem bylo okresním soudem rozhodováno podle § 99 odst. 2 písm. a), odst. 4 trestního zákoníku o uložení ochranného opatření obžalovanému, a to o uložení ochranného léčení sexuologického v ústavní formě.
4. Dále okresní soud rovněž rozhodl o nároku na náhradu nemajetkové újmy, a to tak, že podle § 228 odst. 1 trestního řádu byla obžalovanému uložena povinnost zaplatit poškozenému nezl. P [REDAKCE] R [REDAKCE] na náhradě nemajetkové újmy částku ve výši 50 000 Kč.
5. Proti tomuto rozsudku si obžalovaný podal včasné odvolání, které odůvodnil prostřednictvím své obhájkyne. Podané odvolání zaměřil výlučně do výroku o trestu a o náhradě nemajetkové újmy. V písemném odůvodnění odvolání obžalovaný uvedl, že dle názoru obhajoby se soud prvního stupně plně nezabýval možností upuštění od potrestání dle ust. § 47 trestního zákoníku, a to přesto, že obžalovaný splňuje všechny zákonem předepsané podmínky. Z provedeného dokazování je zřejmé, že na jednání obžalovaného měla přímý vliv duševní porucha a z výsledků znaleců vyplynulo, že náprava obžalovaného je možná pouze za podmínky léčby, která v sobě bude zahrnovat jak medikaci, tak terapii, v rámci které se obžalovaný může naučit se svou nemocí žít, ovládat ji a vést dále řádný život. S ohledem na podprůměrný intelekt, který byl u obžalovaného shledán (s obtížemi vychodil zvláštní školu), když při přijetí do zdravotního ústavu dokonce jevil známky lehké mentální retardace simplexní a nezralé osobnosti, se jeví uložení podmíněného trestu obžalovanému jako neúčinné, neboť povaha jeho duševní poruchy, která u něj vyvolala stav zmenšené přičetnosti a měla přímý vliv na spáchání jeho trestné činnosti, je zcela zřejmě takového charakteru, že ji lze pozitivně ovlivnit pouze ochranným léčením, nikoli podmíněným trestem. S ohledem na všechny zjištěné okolnosti, kdy obžalovaný se jednání dopustil ve stavu zmenšené přičetnosti vyvolané duševní poruchou, doposud byl osobou netrestanou, jeho intelektová kapacita je výrazně podprůměrná, trestné činnosti se dopustil ještě před dovršením 18tého roku věku a na poškozeném jeho jednání nezanechalo žádné následky, což bylo prokázáno jak znaleckým posudkem, tak výpovědí rodičů poškozeného, se uložení podmíněného trestu obžalovanému jeví také jako nepřiměřeně přísné, byť si obhajoba uvědomuje, že obžalovaný byl ohrožen sazbou až 8 let nepodmíněně a podmíněný trest je stále ještě trestem výchovným. Vzhledem k podprůměrné inteligenci obžalovaného, která byla patrná již z jeho výpovědi před soudem, nelze bez dalšího dovodit, že byl plně schopen si dosah svého jednání uvědomit a rozpoznat také jeho nebezpečnost.

6. Pokud se týká trestu propadnutí věci, i tento trest považuje obžalovaný za nepřiměřeně přísný, neboť k trestné činnosti použil věci, které nebyly jeho vlastnictvím a které si pořídil z finančních prostředků, které odcizil svým rodičům. Tedy trest propadnutí věci je fakticky trestem, který postihne rodiče obžalovaného. Tito ztratí možnost zabavené věci zpeněžit a alespoň částečně tak kompenzovat značnou finanční ztrátu, která je jednáním obžalovaného postihla.
7. Ve vztahu k rozhodnutí okresního soudu o náhradě nemajetkové újmy obžalovaný ve svém odvolání namítl, že má za to, že poškozenému nárok na úhradu nemajetkové újmy nevznikl. Jakkoli si je obhajoba vědoma toho, že poškozený byl v době spáchání trestné činnosti dítětem, nelze při úvaze o přiznání a výši nemajetkové újmy odhlédnout od dále uvedených skutečností. Z provedeného dokazování vyplynulo, že poškozený nejenom, že se sexuálních aktivit účastnil dobrovolně a obžalovaný jej nijak nenutil, ale ze vzájemné komunikace také vyplynulo, že poškozený obžalovaného k sexuálním aktivitám sám vybízel. Poškozený dále od obžalovaného žádal drahé dárky a to jak pro sebe, tak pro celou svou rodinu, když dále se dožadoval pravidelně také značné finanční hotovosti, kterou od obžalovaného postupně získal, to vše v řádu set tisíc korun českých. Ze znaleckého posudku vyplynulo, že si poškozený nenese žádné následky, ostatně také rodiče uvedli, že na poškozeném žádné následky nepozorují. Ze znaleckého posudku dále vyplynulo, že poškozený zcela racionálně vyhodnotil situaci tak, že se mu vztah s obžalovaným finančně vyplatí a sám tedy jednal ryze účelově. Za shora uvedeného stavu věci se přiznání nemajetkové újmy poškozenému, který ani její výši nijak neodůvodnil a nespecifikoval, jeví jako neadekvátní. Závěrem obžalovaný navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek ve výroku o trestu a o náhradě nemajetkové újmy zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí, event. sám ve věci rozhodl tak, že jeho odvolání v celém rozsahu vyhoví.
8. Státní zástupce i poškozený prostřednictvím svého zmocněnce se k odvolání obžalovaného oba vyjádřili při veřejném zasedání u odvolacího soudu tak, že je nepovažují za důvodné a navrhli je zamítnout podle § 256 trestního řádu.
9. Z podnětu právě popsaného včasného odvolání obžalovaného Krajský soud v Plzni podle § 254 odst. 1 trestního řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost odvoláním napadeného výroku o trestu a o náhradě nemajetkové újmy. Přezkoumal i správnost postupu řízení vydání rozsudku předcházejícího. K vadám, jež odvoláním nebyly namítány, mohl přihlídnout jen tehdy, pokud by měly vliv na správnost výroku, proti němuž bylo podáno odvolání. Krajský soud přitom neshledal důvod (§ 254 odst. 2 trestního řádu), který by ho opravňoval přezkoumávat zákonnost a odůvodněnost výroku o vině a o ochranném opatření, přičemž proti těmto výrokům žádné odvolání podáno nebylo. Nebyly zjištěny žádné vady procesního charakteru ve smyslu § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu, ostatně existenci takových vad odvolatel ani nenamítal.
10. Okresní soud provedl dokazování v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí a provedené důkazy hodnotil jednotlivě i ve vzájemných souvislostech. O skutkových i právních závěrech nejsou pochybnosti, proto odvolací soud neměl zákonný důvod jakkoli zasahovat do výroku o vině a právní kvalifikaci, ani do výroku o ochranném opatření, a svoji činnost mohl zaměřit pouze proti napadenému výroku o trestu a o náhradě nemajetkové újmy.
11. Ve vztahu k rozhodnutí o druhu a výši trestu provedl okresní soud dostatečné dokazování a zabýval se všemi hledisky rozhodnými pro ukládání trestů. Řádně se zabýval povahou trestné činnosti, okolnostmi jejího spáchání, jakož i osobou obžalovaného. Soud prvního stupně dle názoru odvolacího soudu řádně přihlédl ke skutečnostem svědčícím ve prospěch i neprospěch obžalovaného a tyto řádně promítl do úvahy o druhu uloženého trestu, když správně dovozuje nutnost ukládat trest, v tomto případě trest odnětí svobody s podmíněným odkladem jeho výkonu v kombinaci s trestem propadnutí věci. Pokud obhajoba navrhla, aby bylo upuštěno od potrestání obžalovaného, je třeba uvést, že v této části se odvolací soud plně ztotožňuje se závěry soudu prvního stupně, který se touto možností zabýval a s odkazem na závěry ve věci zpracovaného znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, specializace klinická psychologie a dětská klinická psychologie, zpracovaného PhDr. Karolínou Malou dospěl k závěru, že

nepostačuje obžalovanému uložit toliko ochranné léčení, ale že je nezbytné vedle něj obžalovanému současně uložit i trest, byť toliko výchovný. I s přihlédnutím k rozsahu trestné činnosti, z níž byl obžalovaný uznán vinným, k době jejího páchaní a rovněž i k postoji samotného obžalovaného k této trestné činnosti prezentovanému v jeho výpovědi v hlavním líčení lze shrnout, že podmínky pro fakultativní postup ve smyslu § 47 odst. 1 trestního zákoníku, podle něhož může soud upustit od potrestání, jestliže pachatel spáchal trestný čin ve stavu zmenšené přičetnosti nebo ve stavu vyvolaném duševní poruchou, a kdy má soud za to, že ochranné léčení, které zároveň ukládá, zajistí nápravu pachatele a ochranu společnosti lépe než trest, splněny nebyly.

12. Vzhledem k tomu, že obžalovanému je ukládán trest za šest trestných činů, ukládal obžalovanému okresní soud správně podle zásad uvedených v § 43 odst. 1 trestního zákoníku trest úhrnný, a to podle ustanovení, které se vztahuje na trestný čin z nich nejpřísněji trestný, tedy dle § 187 odst. 1 trestního zákoníku, podle něhož je pachatel tohoto činu ohrožen trestem odnětí svobody na jeden rok až na osm let. Společenská škodlivost jednání obžalovaného je spoluurčována chráněnými zájmy, které byly v tomto případě ohroženy, tedy zájmem na ochraně mravního a tělesného vývoje dětí, na jejich řádné výchově a na jejich ochraně před sexuálním zneužíváním. Pokud jde o okolnosti, za nichž byl čin spáchán, a o jeho následky, je třeba uvést, že ve věci byl nezletilý poškozený podroben znaleckému zkoumání v oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, specializace klinická psychologie dětí a dospělých. Jak vyplývá ze závěrů tohoto znaleckého posudku znalkyně Mgr. Hany Ortmannové, které jsou v tomto směru podporovány i výpověďmi obou rodičů nezletilého poškozeného, předmětné události žádné následky na psychice poškozeného nezanechaly. Ze závěrů tohoto znaleckého zkoumání poškozeného dále mj. vyplývá, že poškozený svůj vztah s obžalovaným popisuje jako přátelský, přes značný věkový rozdíl mezi nimi v jejich vztahu nebyla jednoznačně určena dominantní role s tím, že z dostupných informací se jako dominantnější jevil poškozený, který po celou dobu předmětných událostí určoval „pravidla“, stanovoval si cenu za sexuální praktiky, v dojednávání společných schůzek byl aktivní.
13. K osobě obžalovaného je třeba uvést, že tento nebyl dosud soudně trestán, nebyl ani sankcionován pro přestupek. Nedobrovolná hospitalizace obžalovaného v [REDAKCE], o níž se nalézací soud zmiňuje ve třetím odstavci odůvodnění napadeného rozsudku na straně 11, nadále trvá, tzn. že je ve zmiňovaném zdravotnickém zařízení umístěn již více než 14 měsíců.
14. Okresní soud v rámci svých úvah při ukládání trestu správně zohlednil skutečnost, že se obžalovaný části stíhané trestné činnosti dopustil ještě před dovršením věku osmnácti let. Pokud jde o existenci polehčujících a přitěžujících okolností ve smyslu § 41 a 42 trestního zákoníku, je třeba uvést, že obžalovanému ve smyslu § 41 písm. f) trestního zákoníku polehčuje, že spáchal trestný čin ve věku blízkém věku mladistvých, a dále je třeba mu přiznat i polehčující okolnost ve smyslu § 41 písm. o) trestního zákoníku spočívající v tom, že vedl před spácháním trestného činu řádný život. Na druhé straně obžalovanému přitěžuje, že spáchal více trestných činů (ve smyslu § 42 písm. n) trestního zákoníku) a že se některých z těchto trestných činů dopustil více útoky (ve smyslu § 42 písm. m) trestního zákoníku). Kromě toho je třeba podle § 40 odst. 1 trestního zákoníku přihlídnout, a to jak při stanovení druhu trestu, tak i jeho výměry, k tomu, že obžalovaný se projednávané trestné činnosti dopustil ve stavu zmenšené přičetnosti (když tento stav si ani z nedbalosti nepřivodil vlivem návykové látky). Dále je třeba si uvědomit, že vedle trestu je obžalovanému současně ukládáno ochranné opatření v podobě ochranného léčení sexuologického v ústavní formě. Z dosud výše uvedeného je patrné, že pokud jde o výměru obžalovanému ukládaného podmíněně odloženého trestu odnětí svobody, zde má krajský soud za to, že okresní soud ne zcela odpovídajícím způsobem zhodnotil všechny relevantní skutečnosti, zejména podcenil řadu u něj existujících výše zmíněných skutečností, které je třeba brát v úvahu a které obžalovanému polehčují, a v důsledku toho mu uložil nepřiměřeně přísný trest. Za výše popsanych okolností je ukládání trestu odnětí svobody v trvání tří let, tj. téměř v jedné čtvrtině zákonné trestní sazby, kterou byl obžalovaný ohrožen, se stanovením zkušební doby

podmíněného odsouzení v trvání pěti let, tj. na samé horní hranici zákonného rozpětí jeden až pět let, nepřiměřeně přísné. Jak již bylo zmíněno, obžalovaný byl ohrožen trestem odnětí svobody od jednoho roku do osmi let. V rámci této zákonné trestní sazby považuje odvolací soud za přiměřený úhrnný trest odnětí svobody ve výměře dvou roků, tj. v jedné sedmině zákonné trestní sazby, se zkušební doby podmíněného odsouzení v trvání tří let, tj. v polovině doby, kterou lze při podmíněném odsouzení stanovit, kterýžto zohledňuje všechny relevantní okolnosti na straně obžalovaného a je i přiměřený závažnosti dané trestné činnosti.

15. Jako nedůvodnou pak odvolací soud posoudil odvolací námitku obžalovaného uplatněnou ve vztahu k trestu propadnutí věci, který byl obžalovanému vedle podmíněného trestu odnětí svobody napadeným rozsudek dále uložen. Nalézací soud nepochybil, pokud rovněž podle § 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku uložil obžalovanému trest propadnutí věci, a to dvou stolních počítačů, notebooku, vč. napájecího adaptéru a SD karty, a mobilního telefonu se SIM kartou (výše blíže specifikovaných). Takto uložený trest propadnutí věci odpovídá všem zákonným hlediskům. Jedná se o věci, které byly vydány obžalovaným či zajištěny při domovní prohlídce v jeho bydlišti a které byly použity k páčání trestné činnosti popsané ve výroku o vině napadeného rozsudku či k páčání takové trestné činnosti určeny, tj. jde o nástroj trestné činnosti ve smyslu § 135a trestního zákoníku. O vlastnickém právu obžalovaného k těmto věcem není pochyb, to, za jaké finanční prostředky si tyto věci obžalovaný pořídil, není v daném případě podstatné. Navíc je třeba poukázat na to, že ani obžalovaný, ani rodiče obžalovaného v rámci svých výpovědí neuvedli, že by se konkrétně v případě těchto věcí jednalo o věci, které byly pořízeny z peněz, které vzal obžalovaný svým rodičům. Tuto v odvolání obžalovaného tvrzenou skutečnost lze v případě převážné části věcí, ohledně nichž byl vysloven trest jejich propadnutí, na základě výsledků provedeného dokazování, přitom vyloučit. A to na základě skutečností zjištěných z výpovědi otce obžalovaného v hlavním líčení, podle něhož vzal obžalovaný peníze, které měli jeho rodiče v domě ukryty, až v období od října 2017 do konce ledna 2018, a na základě skutečností zjištěných ze zkoumání předmětných počítačů a telefonu z oboru kriminalistika, odvětví analýza dat a zkoumání nosičů dat (zejména pak na základě údajů o datu výrazně předcházejícímu výše zmiňovanému období, kdy byl do předmětných stolních počítačů instalován operační systém, od jaké doby je v jednom z nich zaznamenána historie v prohlížeči Internet Explorer a od jaké doby je v předmětném mobilním telefonu zachycena komunikace prostřednictvím sms zpráv). O tom, že byl předmětný mobilní telefon zn. iPhone 7 pořízen ještě mnohem dříve, než obžalovaný uvedené peníze rodičům vzal, svědčí i skutečnosti zjištěné z protokolu o jeho vydání policejního orgánu ze strany obžalovaného, v němž mj. uvedl, že tento telefon je jeho a užívá jej od prosince 2016.
16. Lze shrnout, že odvolací soud shledal obžalovanému okresním soudem uložený trest z důvodů uvedených v odstavci 14. tohoto rozhodnutí jako trest nepřiměřeně přísný ve smyslu § 258 odst. 1 písm. e) trestního řádu. Z tohoto důvodu proto krajský soud napadený rozsudek v celém výroku o trestu zrušil a o této otázce v rozsahu zrušení i znovu rozhodl, když obžalovanému uložil trest, který považuje za přiměřený závažnosti dané trestné činnosti i okolnostem na straně obžalovaného, tj. podmíněně odložený trest odnětí svobody v nižší výměře i s kratší zkušební dobou oproti tomu, jak byl uložen v napadeném rozsudku, v kombinaci s trestem propadnutí věci, který uložil ve shodě s tím, jak byl koncipován v napadeném rozsudku.
17. Odvolání obžalovaného směřovalo též proti výroku, jímž mu byla uložena povinnost uhradit poškozenému P. R. na náhradu nemajetkové újmy částku 50 000 Kč. Zde uvedený poškozený prostřednictvím svého zmocněnce (jemu ustanoveného z řad advokátů) včas a řádně uplatnil proti jmenovanému obžalovanému nárok na náhradu nemajetkové újmy v celkové výši 50 000 Kč. Tento svůj nárok poškozený blíže nespecifikoval. Toliko až ve své závěrečné řeči k tomu zmocněnec poškozeného uvedl, že jednání, jehož se obžalovaný vůči poškozenému dopustil, je trestné a nežádoucí, věděl, že od počátku, že dělá věci, které jsou nepřijatelné. Dále ve zmiňované závěrečné řeči zaznělo, že je sice pravdou, že poškozený v podstatě přistupoval na sexuální aktivity dobrovolně, nicméně to nelze přeceňovat vzhledem k rozumové a sexuální

vyspělosti poškozeného, který ještě nemohl dostatečně posuzovat jednání, kterého se dopouští s obžalovaným. Poškozenému dle zmiňované přednesené závěrečné řeči vznikla nemajetková újma, a to vzhledem k tomu, že se stal součástí trestního řízení, byl podroben zkoumání, výslechům, vyjadřoval se k celé věci i doma, kdy pro poškozeného to byla jistě velice nepříjemná a intimní věc, o které se mu moc nechtělo mluvit a vysvětlovat ji.

18. Okresní soud pak oproti tomu, jak byl tento uplatněný nárok poškozeným vymezen, v odůvodnění napadeného rozsudku vysvětlil důvod, proč tomuto nároku poškozeného v plném rozsahu vyhověl, tak, že s ohledem na charakter posuzovaných skutků, které zásadně zasahují do sexuální a intimní oblasti nezletilého poškozeného, nelze do budoucna odhadnout, zda toto jednání zanechalo na poškozeném nějaké následky, byť znalkyně z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, specializace klinická psychologie dětí a dospělých (jejíž posudek je již zmiňován výše v odstavci 12. tohoto rozhodnutí) uvedla, že nebyly zjištěny žádné následky v důsledku jednání obžalovaného. Následně k tomu okresní soud toliko dodal, že požadovanou náhradu považuje za korektní a adekvátní, a proto tomuto návrhu vyhověl. Krajský soud je v tomto směru nucen uvést, že tento odvoláním napadený výrok nebyl ze strany okresního soudu řádně odůvodněn. Je třeba připomenout, že o náhradě škody nelze rozhodovat z úřední povinnosti, tj. bez uplatnění nároku poškozeným. Adhezní (trestní) řízení ve své podstatě nahrazuje občanskoprávní řízení, v němž by jinak byl nárok na náhradu škody, nemajetkové újmy v penězích či k vydání bezdůvodného obohacení uplatňován. Případný výrok trestního soudu, jímž byl podle § 228 odst. 1 trestního řádu přiznán nárok poškozeného na náhradu nemajetkové újmy, je exekucním titulem a musí snést test ústavnosti jako kterékoli jiné meritorní rozhodnutí soudu. Trestní soud má proto v adhezním řízení povinnost postupovat co do odůvodněnosti svého postupu a rozhodnutí se stejnou péčí jako civilní soud, který rozhoduje o náhradě nemajetkové újmy ve věcech občanskoprávních. Těmto požadavkům přitom argumentace nalézacího soudu, na základě níž zavázal obžalovaného uhradit poškozenému částku 50 000 Kč, tj. že nelze do budoucna odhadnout, zda dané jednání zanechalo na poškozeném nějaké následky, nemající oporu v provedeném dokazování, rozhodně nevyhovuje. K tomu je třeba uvést, že z výše zmiňovaného vyjádření zmocněnce poškozeného v rámci jím přednesené závěrečné řeči lze dovodit, že konkrétně poškozený požaduje náhradu nemajetkové újmy za psychickou újmu způsobenou mu v důsledku jednání obžalovaného. Poškozenému se již v přípravném řízení dostalo poučení o jeho právech coby poškozeného. Nárok na náhradu nemajetkové újmy ve výši 50 000 Kč, který uplatnil prostřednictvím svého zmocněnce v úvodu hlavního líčení ve věci, nad rámec výše uvedeného nekonkretizoval, k prokázání důvodu a výše tohoto nároku sám žádné důkazy nepředložil, žádné návrhy k doplnění dokazování neuplatnil. Za situace, kdy z výše zmiňovaného znaleckého posudku vyplývá (jak okresní soud i v rámci své argumentace připouští), že nebyly u poškozeného zjištěny žádné následky na jeho psychice v důsledku jednání obžalovaného, totéž vyplývá i z výpovědí rodičů poškozeného, a kdy ani samotný poškozený v tomto směru žádné relevantní skutečnosti neuvádí, je zřejmé, že podle výsledků provedeného dokazování zde není dostatek podkladů pro rozhodnutí o tom, zda jsou zde podmínky pro přiznání nemajetkové újmy v penězích ve smyslu § 2894 odst. 2, § 2956 a § 2951 odst. 2 občanského zákoníku a případně v jaké výši. Lze tedy shrnout, že krajský soud dospěl k závěru, že rozhodnutí o uplatněném nároku poškozeného v přezkoumávané části rozsudku je nesprávné (§ 258 odst. 1 písm. f) trestního zákoníku), proto byl napadený rozsudek k odvolání obžalovaného zrušen i v této části. V rozsahu tohoto zrušení pak vzhledem k tomu, že pro vyslovení povinnosti obžalovaného k náhradě nemajetkové újmy v penězích není podle výsledků dokazování podklad, podle § 259 odst. 3 trestního řádu za použití § 265 trestního řádu krajský soud poškozeného s jím uplatněným nárokem podle § 229 odst. 1 trestního řádu odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních.
19. Ze všech právě uvedených skutečností vyplývá, že krajský soud shledal odvolání obžalovaného důvodným, byť ne v plném rozsahu. Proto k jeho odvolání zrušil odvolací soud napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. e), f), odst. 2 trestního řádu v celém výroku o trestu a o náhradě nemajetkové újmy a sám podle § 259 odst. 3 trestního řádu znovu v rozsahu tohoto

zrušení rozhodl. Pro úplnost pak dodává, že jinak (tzn. ve výroku o vině a ve výroku o ochranném opatření, tj. ve výroku, kterým bylo obžalovanému uloženo ochranné léčení) zůstal napadený rozsudek beze změny.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 trestního řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) trestního řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Plzeň 3. 6. 2020

JUDr. Milan Štejr v. r.
předseda senátu

Vypracovala: JUDr. Martina Hřmanová v. r.